

Gaas

Gaas

Gerie Rikken

© 2021 Gerie Rikken/ Uitgeverij U2pi

Titel: Gaas

Auteur: Gerie Rikken

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 060 5

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1 Nieuw

Hee ... Hallo ... Ja jij daar ...

Oh jee, daar gaan we weer, je denkt zeker dat ik het niet tegen jou heb?

Okee goed ... Doen we het op een andere manier.

Kijk even achter je, gewoon even je hoofd omdraaien.

Zie je daar iemand? Nee? Goed ... Dan heb ik het tegen jou dus.

Nu we dat vastgesteld hebben, gaan we verder ...

Probeer jezelf eens een hand te geven.

Niet weer opnieuw die vragende blik, hè!

Werk even mee! Leg het boek even voor je en probeer jezelf een hand te geven.

Ja hoor, je leest het goed.

Probeer jezelf een hand te geven precies zoals je vader en moeder je dat vroeger hebben geleerd als je aardig moest zijn tegen een of andere meneer of mevrouw.

Dus ... boek weg en probeer het maar ... Nou? Vooruit!

Gedaan? Gaat niet hè?

Dat is nou toch typisch ... Je kunt jezelf geen hand geven, alleen een ander.

Behalve dat je iemand anders een hand kunt geven, kun je ook iemands hand nemen.

Daar zit een aardig verschil in en laat dit verhaal daar nu net over gaan.

Dit boek gaat over Niek.

Niek is een gewone jongen van elf jaar.

En ik weet het, heel veel boeken beginnen allemaal op dezelfde manier met het voorstellen van de hoofdpersonen, zo van, een hele gewone jongen, of een heel gewoon meisje, een hele gewone familie, of een hele gewone hond.

Maar op een of andere manier kom je er dan verder in het verhaal achter dat die hele gewone hoofdpersonen toch niet zo heel gewoon zijn.

Zo kan een gewoon meisje een superheld blijken te zijn, of die hele gewone hond blijkt te kunnen vliegen.

Maar er is één ding dat heel belangrijk is om te onthouden, één ding dat je nooit mag vergeten, namelijk, de meest bijzondere dingen gebeuren het vaakst bij de meest gewone mensen.

Daarbij komen die bijzondere dingen bijna altijd onverwacht en als een complete verrassing, zowel voor de hoofdpersoon zelf als voor de mensen eromheen.

Zoals ik al zei, dit boek gaat over Niek, die gewone jongen, uit die gewone straat uit dat gewone gezin.

Met drie kinderen zijn ze, Niek is de oudste, daaronder komt Robbie die acht jaar oud is.

Daaronder komt Lize, vier jaar oud, een nakomertje zoals de mensen dat zo zeggen.

Mam zei vlak voor de geboorte van Lize dat het baby'tje een "extra cadeautje" was.

Niek had zich destijds bij een "levend cadeautje" ook wel wat anders kunnen voorstellen dan een klein broertje of zusje, zoals een tamme rat ... of misschien zelfs een fret, dat zou cool zijn geweest.

Uiteindelijk kwam er vlak voordat Lize geboren werd nog een hond bij, Mexx, en die werd Nieks grote vriend.

En Niek kreeg ook nog een zusje.

Gelukkig waren beide broertjes meteen heel trots op de jongste spruit in huis.

In Nieks gezin heb je ook een pap en een mam.

Allebei werken ze op een kantoor. Pap werkt overdag en zit bijna altijd in een vergadering.

Mam werkt vooral 's avonds en maakt de kantoren schoon.

Als laatste hebben we dan nog Bibi, de poes, en zoals gezegd Mexx, een Golden Retriever.

Bibi is een poes met lange, lichtgrijze haren, een wit kinnetje en blauwgroene ogen waarmee ze iedereen als het ware kon betoveren.

Zij was er al zo lang als Niek zich kon herinneren en zij is echt de koningin in huis, althans dat denkt ze.

Mexx kwam vlak voor de geboorte van Lize.

De goudblonde hond had, tot hij twee jaar was, bij een ander baasje gewoond die niet meer voor hem kon zorgen.

Aangezien mam altijd al een hond had willen hebben, werd Mexx geadopteerd en vanaf het begin waren Niek en Mexx meteen elkaars beste vrienden.

Zo ... en daarmee is het hele gezinnetje compleet.

Niek zat tot en met groep zes op een basisschool waar het hem de laatste jaren niet lukte om zich daar op z'n gemak te voelen.

Hij had er geen of weinig vriendjes of vriendinnetjes en pap en mam vonden het beter dat hij voor de laatste twee jaar van het basisonderwijs naar een andere school zou gaan.

Een nieuwe omgeving, nieuwe juffen en meneren, en vooral een kans om nieuwe vrienden te maken.

Zijn nieuwe school was verder weg van zijn huis.

Waar hij eerst nog naar school kon lopen, moest hij nu zo'n kwartiertje fietsen.

Van de ene kant vond Niek het niet zo erg om naar een andere school te gaan, van de andere kant ook weer wel.

Niek had gemengde gevoelens bij zijn "oude" school.

Hoewel, op die school wist hij wat hij had en wat hij kon verwachten.

Vrienden had hij op zijn oude school niet en pap en mam hadden hem al vaker verteld dat ze dat heel erg vonden.

Niek had er zelf wat minder moeite mee.

Hij vond het niet erg om veel alleen te zijn, om als het ware zijn eigen leventje te leiden.

Thuis had hij Robbie en Lize met wie hij zo nu en dan speelde en daarnaast had hij Mexx, z'n allergrootste vriend.

Niek vond het wel prima zo.

Hij vond het erg fijn om op zijn eigen knusse zolderkamer te zijn, te lezen, te tekenen of naar mooie muziek te luisteren.

Ook hield hij ervan om vanuit de zolderramen naar buiten te kijken.

Lekker zitten op de brede vensterbank en dan genieten van het uitzicht over de buurt.

De directeur van z'n oude school had tegen pap en mam gezegd dat Niek echt een bijzondere jongen was, een dagdromer, een jongen met veel fantasie, maar dat het goed voor hem zou zijn om voor de laatste twee jaar basisschool een nieuwe start te maken.

Een start op een nieuwe school zou hem waarschijnlijk ook meer volwassen maken. Niek had er zelf bijgezet toen dat gesprek plaatsvond.

Het woord “volwassen” vond hij een beetje vreemd voor iemand van elf jaar oud.

De directeur had gevraagd wat Niek er zelf van vond, van een nieuwe school.

Hij had aarzelend ‘wel goed hoor’ gezegd.

Daarbij durfde Niek ook niet echt tegen de mening van iedereen in te gaan.

Pap en mam hadden het in hun hoofd al helemaal voor elkaar.

Ze waren er zeker van dat de verandering goed voor hem zou zijn.

Dus het was zoals het was, de nieuwe school moest en ging er komen.

Niek vond het wel oké, maar toch zag hij op tegen de verandering, tegen het helemaal opnieuw moeten beginnen, waarvan iedereen nu juist zei dat het zo goed voor hem zou zijn.

Ook had hij nog gedacht aan de woorden van de directeur en hij vroeg zich af waarom hij dan zo nodig snel volwassen zou moeten worden. Hij had echt geen idee.

Op zijn zolderkamer was Niek echt thuis.

Het was zijn eigen plekje, zijn eigen veilige plaats waar hij over dingen kon nadenken en hij zijn fantasie de vrijheid kon geven.

“Een dagdromer” had de directeur van z’n oude school hem genoemd, iemand met een levendige fantasie.

Niek wist precies wat hij daarmee bedoelde, want die opmerking kwam veel dichterbij de werkelijkheid dan dat deze man in de gaten had.

Het ging niet om de dromen als hij sliep, het ging om het dromen als hij wakker was.

Niek maakte in z’n hoofd zijn eigen droomwereld.

Alles wat saai was, kon hij veranderen in een fantasie waarvan hij kon genieten.

Maar genieten in je eentje is lang niet zo leuk als genieten samen met anderen en daar had je vrienden voor nodig.

Vrienden om de mooie dingen mee te delen.

Omdat Niek er al was achter gekomen dat de werkelijkheid toch vaak niet zo mooi was als in zijn droomwereld, en hij dus geen vrienden had, was er maar één manier om dit op te lossen.

Dus verzoon hij ze zelf, in zijn eigen dagdroomwereld.

Daardoor was hij nooit meer alleen, ook niet als Niek alleen op z'n kamer was.

In tegendeel zelfs, zijn vrienden waren er als hij ze nodig had.

Toen Niek zijn gedachtenvrienden aan het bedenken was, moest hij keuzes maken wie of wat zij zouden zijn.

Hoe ze eruit zouden moeten zien en wat voor stemmen ze zouden moeten hebben.

Of ze eigenwijs moesten zijn, grappig, brutaal of lief.

Moesten ze zo groot zijn als een reus? Of juist zo klein als een muis?

Het waren keuzes die hij al een hele tijd geleden gemaakt had in zijn dagdromerij.

Allereerst bedacht hij: Spoek.

Spoek was de tamme rat of fret die Niek altijd al op z'n schouder had willen hebben, maar waar het nooit van gekomen was.

Een pienter klein beestje met gitzwarte glanzende kraalogen en een roze neusje zoals bij een fret.

Niek had hem twee mooie, grote parmantige oren gegeven.

Als Spoek verdrietig was, hingen ze langs z'n schouders naar beneden en als hij vrolijk of nieuwsgierig was, stonden z'n oren recht omhoog.

Op z'n bijna witte snuitje zaten roodbruine sproetjes, in bijna dezelfde kleur als zijn vacht.

Niek had er nog aan gedacht om z'n kleine vriendje Sproet te noemen, maar hij vond de naam Spoek toch grappiger.

En zo werd Spoek een tijdje geleden "geboren" uit de fantasie van Niek.

Spoek stond altijd klaar met wijze en goede raad en hij gaf Niek ook het schouderklopje dat hij af en toe nou eenmaal nodig had.

Zo was Spoek in de loop van de tijd een goede en lieve vriend geworden.

Naast Spoek had Niek ook nog twee andere gedachtenvrienden.

Een ervan was Traal.

Traal was niet traag, maar ... Traal. En Niek vond dat bijna hetzelfde.

Traal was het stukje van de onzekere Niek, dat zich nogal eens zorgen maakte over van alles en nog wat.

Traal was lang en dun, bijna zo groot als Niek zelf en had een kort, zacht, licht blauwgroen vachtje. Zelfs over zijn eigen kleur was Traal onzeker. Was hij nu blauw of groen?

Ook Spoek wist het niet.

De ene keer vond hij Traal blauwig, de andere keer vond hij hem groenig.

Niek vond hem gewoon Traal en dat was prima zo.

Traal was heel vaak het gedachtenvriendje dat er bij Niek op aandrong om twee keer over iets na te denken voor hij een beslissing nam.

Traal was bijna mam, maar dan blauwig of groenig.

Als laatste gedachtenvriendje was er dan nog Momf.

Hij was een flinke kop kleiner dan Traal, een stuk dikker en had een paarse pluizige vacht.

Momf was de lolbroek van het stel. Hij zag overal wel een lichtpuntje, zelfs in donkere tijden.

Omdat Traal en Momf nogal eens een andere mening hadden, raakten ze vaak in discussie.

Meestal was Spoek degene die de vrede kon herstellen en hij gaf Niek dan achteraf een dikke knipoog, op de manier van "ze weten niet beter".

Alle gedachtenvriendjes waren dus een stukje van Nieks eigen ik.

Niek kon met ze overleggen en beslissingen nemen.

Maar hij kon ook met ze lachen en soms konden ze samen verdrietig zijn.

Spoek, Traal en Momf gaven rust in Nieks hoofd en zorgden er samen voor dat Niek zich niet alleen voelde.

Als Niek op zijn zolderkamer was, werden er allerlei dingen besproken en dat zorgde er bijna altijd voor dat Niek 's nachts rustig kon slapen, zonder enge dromen.

Want dromen, dat deed hij overdag. Hij was tenslotte een dagdromer.

'Nieieiek!'

'Nieieieieieiekk!'

Mams stem schalde door het trappengat. Mexx keek haar aan vanuit zijn vaste plekje.

Zijn rieten hondenmand stond in de hal onder de draai van de open trap.

De slimme hond kende het ritueel van het vorige schooljaar. Vrouwtje riep, klein baasje komt niet uit bed.

Hij legde zijn slaperige kop weer op het kussen, want hij wist dat het nog wel even zou duren voor hij aan de beurt was om aandacht te krijgen.

Heel even keek hij nog naar Bibi, die op een van de traptreden lag te slapen en zoals altijd een hindernis was voor iedereen die haastig de trap af kwam lopen.

Ook Bibi was nog in diepe rust.

Dus ogen dicht en toch nog even proberen te slapen.

Tijd genoeg. Mexx zuchtte diep en probeerde weg te dromen.

'Nieieieieiek! Het is tijd! Kom op! Anders moet je zo haasten!'

Niek opende zijn ogen en hoorde vanuit zijn bed de gebruikelijke ochtendgeluiden van de bovenverdieping.

Pap stond zich te scheren en hij hoorde Robbie op z'n kamer met zijn auto's spelen.

Ook Lize was al wakker en riep naar beneden.

'Ik hoor je schat! Mama komt er zo aan!'

Niek ging zitten en probeerde ook wakker te worden.

Fel licht kwam door de ramen zijn zolderkamer binnen en door de geluiden van beneden was het duidelijk dat iedereen zich aan het opmaken was voor een nieuwe dag, en voor Niek de eerste dag op zijn nieuwe school.

Het zou echt ontzettend wennen worden, wennen aan alles.

Het fietsen naar school, een heel ander gebouw, de nieuwe leerkrachten waarvan hij er nog maar twee kende.

Op de eerste dag van de zomervakantie die nu afgelopen was, hadden pap en mam hem meegenomen naar de nieuwe school om kennis te maken.

Ze hadden een kort gesprekje gehad met een meneer en een juf. De meneer die hij zou krijgen in groep zeven, was meneer Grijskind en ook juf Kelly was bij het gesprek. Zij was de leerkracht van groep acht en leek heel erg aardig. Helaas zou hij haar pas volgend schooljaar krijgen. Dat vond hij erg jammer, want juf Kelly was een jonge juf en Meneer Grijskind was oud. Hoe dan ook, voor Niek werd het dus meneer Grijskind. Bij de kennismaking had Niek ze keurig een hand gegeven, eerst juf Kelly en daarna meneer Grijskind. Die had zijn hand net even wat langer vastgehouden en hem streng aangekeken. Niek had er een hekel aan om een hand te geven. Niet omdat hij niet beleefd wilde zijn, maar hij vond het een beetje eng om de warmte van iemand anders te voelen. Een vreemde kwam daardoor een beetje te dichtbij, althans zo voelde het voor hem.

Niek hield de mensen om zich heen het liefst een beetje op een afstand, een beetje ruimte tussen zijn wereld en die van iemand anders. In het gesprek wist Niek niet goed wat hij aan deze nieuwe onderwijzer had. Hij leek wel aardig, maar Niek was er niet van overtuigd dat hij met deze man een klik zou krijgen. Waarom moest hij nu net zo'n oud iemand treffen, iemand bij wiens stem je bijna in slaap zou vallen. Daarbij, als je een leerkracht bent en je hebt de naam Grijskind, dan kon dat volgens Niek niet veel goeds betekenen. Terwijl hij het gezicht van meneer Grijskind nog voor zich zag, zwaaide hij met een zucht z'n benen uit bed. Nog een zucht volgde. Papa's scheerapparaat zoemde nog steeds in de verte en op een of andere manier lukte het niet om op te staan, zijn dromerigheid hield hem tegen. Maar helaas, hij had geen keus, hij moest naar school. Een hele lange dag.

Toen Niek beneden kwam, werd het hem al snel duidelijk dat hij de enige was die twijfelde of deze dag ook echt een fijne dag zou worden.

Iedereen zat al aan het ontbijt en er werd vrolijk gekletst.

'En Niek? Heb je er zin in? Het zal vast heel leuk worden, hoor, op de nieuwe school.'

Mam was er duidelijk van overtuigd dat de verandering een succes zou worden.

'Nou ja, het is misschien ook wel een beetje spannend', zei Pap, die daarmee een stuk dichterbij het gevoel van Niek kwam.

'Maar het komt goed kerel!' voegde pap er nog aan toe.

Voor Nieks gevoel werd er nogal simpel over gedaan, maar hij was degene die zich straks in een hele klas met wildvreemde kinderen moest zien te redden.

De boterhammen waren gesmeerd en de broodtrommeltjes gevuld.

Niek stapte voor de eerste keer op z'n fiets naar de nieuwe school.

Hij reed de doodlopende straat uit en fietste het pad op, langs het vervallen huis van ouwe Dries.

Dries was inderdaad een wat oudere man, die je zeker ouder zou schatten dan hij in werkelijkheid was.

Hij had lange haren, een grijzige stoppelbaard en dikke wenkbrauwen, die zijn ogen leken te verbergen.

De tuin voor zijn huis stond vol met een gigantische verzameling oude rommel, hoofdzakelijk oud ijzer.

Bewoners in de buurt hadden al vaak over de rommel op zijn erf geklaagd, maar ouwe Dries leek er geen boodschap aan te hebben en ondanks alle klachten leek de tuin steeds voller te komen staan.

Niek zag Dries ook liever niet, hij vond hem vreemd, een beetje eng zelfs.

Hij zei nooit iets, ook niet als hij je aankeek vanuit zijn tuin.

Niek keek vluchtig naar het huis, maar er was geen spoor van de vreemde man.

Niek probeerde aan het eind van het pad flink tempo te maken.

Al zijn getreuzel had ervoor gezorgd dat hij nog maar net op tijd op school kon zijn en deze eerste dag wilde hij zeker niet te laat komen.

Niek fietste het terrein van de school op en zette zijn fiets aan de zijkant van het speelplein in het fietsenrek.

Hij had hem nog maar net op slot gezet toen de zoemer ging.
Gelukkig was hij niet te laat.

Toen hij z'n lokaal inliep, werd hij door de meeste kinderen raar aangekeken.

Nu was het dus echt begonnen.

Niek zocht een plaatsje vlak bij het bureau van meneer Grijskind, met het idee dat hij dan toch nog in de buurt zat van iemand die hij al een beetje kende.

Vrijwel alle kinderen zagen elkaar weer voor de eerste keer na de zomervakantie, dus werd er druk gekletst.

Iedereen vertelde elkaar waar ze op vakantie waren geweest en wat ze in hun vakantietijd allemaal hadden gedaan.

Niek wachtte het allemaal rustig af en na een paar minuutjes kwam meneer Grijskind binnen.

Hij bleef even voor de klas staan totdat het wat rustiger werd.

'Goedemorgen allemaal, fijn dat jullie er allemaal zijn en natuurlijk welkom in groep zeven.

Ik ben meneer Grijskind en tja, eigenlijk ken ik jullie allemaal al wel een beetje en jullie mij natuurlijk ook.

Maar voordat ik van ieder van jullie wil horen hoe de zomervakantie is geweest, wil ik jullie eerst even voorstellen aan een nieuwe klasgenoot.

Jullie hebben waarschijnlijk al gezien dat we een onbekend gezicht in de klas hebben.

Dit is Niek en hij komt in groep zeven op onze school.

Ik denk dat jullie allemaal wel nieuwsgierig zullen zijn wie hij is, dus lijkt het me een goed idee om de beurt nu aan jullie te geven, om vragen aan hem te stellen.

Nou? Zeg het maar, wie heeft er een vraag?'

Achter in de klas ging er een vinger omhoog.

'Ga je gang', zei meneer Grijskind.

'Heb je ook hobby's?' vroeg een meisje.

Niek kreeg een kleurtje op z'n gezicht. Het kwam wel een beetje plotseling dat hij nu voor de hele klas vragen moest beantwoorden.

'Ja hoor', zei hij een beetje verlegen.

'Ik heb wel hobby's. Lezen en tekenen en spelen met Mexx onze hond.'

'Kijk eens aan', zei Grijskind, 'dat is mooi, nog meer vragen, wie?'

'Zit hij op voetbal?' hoorde Niek een jongen aan de andere kant van de klas roepen.

'Nee, ik zit niet op een sport of zo.'

'Waarom zit hij nu op onze school?' vroeg een andere jongen nu.

Niek wist zo gauw niet wat hij daarop moest antwoorden en keek meneer Grijskind even aan, die het gelukkig van Niek over nam.

'Zal ik daar even op antwoorden, Niek?' vroeg hij.

Niek was blij dat hij uit de situatie werd "gered" en gaf een knikje.

'Niek zat op een andere school en had het daar niet zo heel erg naar z'n zin. Omdat wij een gezellige en fijne school hebben is er door z'n ouders, door mij en natuurlijk door Niek besloten dat het goed voor hem zou zijn om naar onze school te komen.

Heb ik het zo goed gezegd, Niek?'

Niek knikte opnieuw en was blij dat meneer Grijskind hem met dit antwoord had geholpen.

'Dus', ging Grijskind verder, 'betekent dit dat ik van jullie verwacht dat we er met z'n allen voor gaan zorgen dat Niek zich welkom zal voelen in onze klas. Is dat afgesproken?'

De hele klas antwoordde of knikte ja.

Niek was opgelucht dat het voorstellen voorbij was en hij kon nu weer wat rustiger ademen, rondkijken en luisteren naar de kinderen die iets over hun vakantie vertelden.

Niek vond dat hij al genoeg in de belangstelling had gestaan, dus hield hij zich verder stil.

Meneer Grijskind ging na alle verhalen snel verder met uitleggen hoe het schooljaar van groep zeven er uit zou gaan zien.

Na de middagpauze volgden de eerste lessen en leek het heel erg op de gewone gang van zaken zoals op Nieks oude school.

Hij zat al wat rustiger op z'n stoel en werd ook niet meer de hele tijd aangekeken.

De eerste dag op de nieuwe school, waar hij van tevoren zo bang voor was geweest, zat er bijna op, gelukkig.

2 Ratten

Zoals de eerste schooldag voorbij was gegaan, volgde ook de rest van de week en eindelijk, eindelijk was het dan vrijdagmiddag één uur.

De eerste schoolweek zat erop, gelukkig.

Al met al was het van de ene kant toch nog wel meegevallen, van de andere kant was het niet erg leuk om als “vreemde” in een klas te komen met kinderen die als groep al jaren bij elkaar hadden gezeten. Meneer Grijskind was een geval apart, daar werd Niek nog niet heel erg blij van.

Maar ondanks dat hij een vrij saaie stem had en in de klas nauwelijks grapjes maakte, zorgde hij wel voor rust, en dat vond Niek al lang goed.

Hij dacht in ieder geval niet dat hij met deze onderwijzer problemen zou gaan krijgen.

Niek schoof z'n stoel naar achter en liep langs het bureau van de leerkracht.

'Prettig weekend.'

'Jij ook', zei meneer Grijskind direct terug. 'En?'

Niek keek de man even afwachtend aan.

'En', zei Grijskind, 'wil het een beetje lukken allemaal? Is het goed gegaan in je eerste week?'

'Jawel hoor, wel goed', zei Niek. 'Gewoon even wennen.'

Hij bleef met deze opmerking mooi op de vlakke, niet positief en niet negatief, hij gaf gewoon een antwoord dat goed genoeg was om meneer Grijskind voor nu tevreden te houden, en dat was ook precies wat het was.

En goed? Ach, wat is goed?

Op de andere school had Niek ook niet bepaald op de tafels staan dansen van de pret.

Een school is een school, iets dat er nou eenmaal bij hoort.

Niek werd meegenomen in de horde kinderen die naar buiten stroomden de “vrijheid” in, op weg naar het langverwachte eerste weekend van het schooljaar.

Aan het eind van de gang stond van de dubbele buitendeuren eentje open en vlak voordat Niek naar buiten kon lopen, werd hij hard tegen

de nog gesloten deur aangeduwd, omdat een aantal schreeuwende jongens zich door de kinderopstopping heen probeerde te persen. Pas na een paar minuten werd het rustiger in de gang en liep Niek een beetje geschrokken naar buiten de warme augustuszon in.

'Gaat het?' hoorde hij achter zich.

Niek draaide zich om en zag een meisje uit z'n klas.

Ze was een stuk kleiner dan hij en had donker krullerig haar.

'Ratten, trek je er maar niks van aan. Die denken altijd dat ze het eerste moeten zijn.'

'Eh wat?' zei Niek verbaasd.

'Die jongens? Die jou net tegen de deur aan kegelden? Ratten!' zei ze nog een keer met een boos gezicht.

'Okéeee', zei Niek, die het nog steeds niet snapte.

'Ik ben Suus', zei het meisje, 'eigenlijk Suzanne, maar iedereen noemt me Suus.'

'Niek', zei Niek kort.

'Ja, weet ik', zei het meisje lachend.

'Sorry, ik ken nog weinig namen van de kinderen in de klas, maar ehh ratten?'

Niek probeerde de opmerking van Suus te begrijpen.

Het meisje lachte opnieuw. 'Wat ik je zei, die bups die tegen je aan knalde? Dat zijn de ratten, eigenlijk rode ratten, zoals ze zich noemen.'

'Okéeeee', zei Niek opnieuw langgerekt, omdat hij er nog steeds niet veel van begreep.

'Ach, ze hebben zo'n clubje, een bende zoals ze het zelf noemen.'

'Ah, op die manier, en waarom rood?' vroeg Niek.

Suus grinnikte. 'Nou, omdat ze allemaal op een rode crossfiets rijden. Je hebt toch wel in de gaten gehad dat die jongens bij jou in de klas zitten, toch?'

'Jaja,' zei Niek, 'weet ik, maar ik heb afgelopen week in de klas eigenlijk niet echt op ze gelet.'

Ik heb ook nog niet echt met iemand staan kletsen of zo, behalve dan met jou, nu.'

Suus lachte opnieuw. 'Valt niet mee hè, om de nieuwe te zijn.'

Op zich hebben we best een leuke klas, hoor, maar bij de ratten kun je het beste uit de buurt blijven. Zeker als ze samen zijn.'

Het zijn niet bepaald lieverdjes.

Hun ouders zijn al een paar keer op school geweest als ze weer eens iets hadden uitgevreten.

De ouders van Loet hebben zelfs al een keer bij de directeur moeten komen.'

'Ah, oké, oppassen dus', zei Niek.

'Loet is nogal een rare. Je weet nooit wat je aan hem hebt en behalve dat is hij... de leider van de ratten!' zei Suus met een gespeelde angstige stem.

Ook Niek schoot in de lach en wist nu wie ze bedoelde.

Loet was hem afgelopen week in de klas al opgevallen, omdat hij van meneer Grijskind een paar keer de wind van voren had gekregen, omdat hij met van alles bezig was, behalve met de les.

Loet was, vergeleken met de rest van de klas, een grote jongen met roodoranje haar en wat Niek nog wel het meest opviel, was de manier waarop hij keek.

Het leek alsof zijn gezicht de hele tijd op onweer stond.

'En... hij... heeft z'n clubje niet naar zichzelf vernoemd?' vroeg Niek, die een beetje moest lachen om z'n eigen grapje.

'Laat hem dat maar niet horen', grinnikte Suus terug.

'De rest van de club, Joost, Thijmen, Cas en Wessel, lopen gewoon achter hem aan en voelen zich heel wat zolang Loet erbij is.

Maar kijk uit met ze, het zijn de pestkoppen van de school.

Als ik zeg dat ze het een en ander uitvreten, bedoel ik ook echt dat het geen schatjes zijn.

Zelfs de kinderen uit groep acht lopen met een grote boog om hen heen en kijken goed uit dat ze met de ratten geen gedonder krijgen. Iedereen weet het, maar niemand doet er iets aan.'

'En meneer Grijskind?' vroeg Niek.

'Ik weet het niet', zei Suus. 'Ik ken hem nog niet goed genoeg, dus het is afwachten of hij ze in de klas de baas kan zijn en of hij iets aan het pesten gaat doen.'

'Ik zal in ieder geval uitkijken', zei Niek.

'Ben je lopend?'

'Nee, met de fiets, ik woon vlak bij het zwembad, dat is een kwartiertje fietsen.'

'Aha, zie je daar dat witte huis?' Suus wees naar de andere kant van de straat.

'Daar woon ik.'

'Echt waar? Precies tegenover school? Da's wel heel gemakkelijk.'

'Ga je even met mij mee naar mijn huis?' vroeg Suus.

'Kom joh! Pak je fiets en ga even mee, het is toch niet zo erg als je wat later thuis bent?'

Niek wist zo snel niet of hij nu ja of nee zou zeggen, maar Suus stak de weg al over, dus kon hij eigenlijk niets anders doen dan haar met z'n fiets achternalopen.

Dit was toch wel even vreemd, dit had Niek nog niet vaak meegemaakt, dat hij zomaar werd uitgenodigd om mee te gaan, en al helemaal niet met een meisje.

Een beetje onzeker duwde Niek z'n fiets bij het huis van Suus de stoep op.

'Kom maar even binnen', zei het meisje uitnodigend, terwijl ze de achterdeur voor hem openhield. 'Hoi hoi', hoorde Niek iemand zeggen.

'Wie heb je meegebracht Suus?'

'Mam, dit is Niek. Hij is die nieuwe jongen bij ons in de klas waar ik over verteld heb.'

'Hoi Niek, ik ben de mama van Suus.' Ze stak haar hand uit om Niek te begroeten.

Niek pakte haar hand, schudde hem heel kort en trok toen zijn hand meteen weer terug.

'Hoe is het? Ben je al een beetje gewend aan de nieuwe school?'

'Beetje', zei Niek, 'nog niet echt.'

'Snap ik helemaal hoor', zei de moeder. 'Het zal allemaal nog wel vreemd voor je zijn.'

Er werd limonade ingeschonken en gezellig gekletst, althans voornamelijk door Suus en haar moeder. Niek zat er een beetje stilletjes bij en kreeg af en toe een knipoog van de moeder van Suus.

Hij besepte nu ineens dat hij, zonder dat hij er moeite voor had hoeven doen, zomaar bij een meisje van school op visite was.

Niek zei niet zoveel en dat hoefde ook niet, want Suus kwebbelde aan een stuk door.

Na een half uurtje zat Niek weer op de fiets naar huis.